

COMUNICAT DE "CATÒLICS PER UNA ESGLÉSIA PARTICIPATIVA I PLURAL" SOBRE ELS DARRERS NOMENAMENTS EPISCOPALS A CATALUNYA

Reunits a Vic, el dia que el darrer bisbe nomenat pren possessió de la seu episcopal, volem manifestar el més profund desacord amb la forma com s'estan produint aquests nomenaments i l'objectiu de fons que se n'espera.

Les esglésies de Catalunya, després de la llarga nit que varen patir per causa de la victòria colpista del general Franco, amb el suport d'una bona part de l'episcopat, renasqueren amb motiu del Concili Vaticà II. El desig de retrobar les seves arrels i participar de la renovació eclesial proclamada va esclatar amb força al si de totes les diòcesis i s'inicià un llarg i il·lusionat camí per aplicar les línies conciliars a la realitat del país i de l'època. Amb la transició es va reforçar el paper de la Conferència episcopal Tarraconense, només la separació de Barcelona com a diòcesi independent malmetia la imatge d'unitat de totes les esglésies catalanes. Arreu es van celebrar treballs i assemblees per definir les línies de futur. L'any 1985 els bisbes de la Tarraconense i el de Barcelona varen publicar un document pastoral, encara avui vigent, sobre les arrels cristianes de Catalunya.

El canvi de tendència al si de la Conferència Episcopal Espanyola, afavorit des de la cúria vaticana, va donar entrada als llocs de govern als bisbes més conservadors de l'episcopat espanyol. Les instruccions eren clares: centralisme, autoritat i ortodòxia amb la línia que marca Roma. A Madrid és mira amb recel la tendència de compromís nacional de l'episcopat català i s'aprofita el relleu del Cardenal Jubany per promoure a la seu barcelonina una persona que es pretén que actuï amb fermesa per imposar la línia que interessa als bisbes espanyols. A mesura que es van rellevant els altres bisbes de Catalunya el tàndem Rouco-Carles actua de forma implacable, al marge en molts casos del criteri de la resta de l'episcopat català, per situar a les diòcesis vacants aquelles persones que millor poden servir els seus interessos o bé aquelles a qui es vol allunyar de la successió de la seu de Barcelona. En tots els casos però, l'opinió dels fidels i preveres de la diòcesi no es té gens en consideració.

Avui la majoria de les diòcesis estan governades per un bisbe amb poc carisma i capacitat de lideratge, de marcat perfil administratiu i pendents més del què diu Roma i Madrid que d'establir unes línies pastorals que responguin a les necessitats de la diòcesi que serveixen.

Alguns d'aquests bisbes són els qui van permetre que es frustrés la darrera iniciativa que va generar un engrescament col·lectiu, el concili Provincial de 1995. Vuit anys després d'un ingent i il·lusionat treball tot ha quedat en un no-res per les maniobres de la Conferència Episcopal Espanyola i la manca de fermesa de certs bisbes catalans. Totes aquestes actuacions s'emmarquen en el terreny de la política eclesiàstica, l'ànsia de poder i els interessos personals i de grups de pressió. No tenen res a veure amb l'Evangelí, l'espiritualitat i la tasca pastoral; en molts casos la mateixa jerarquia es salta les normes canòniques amb tota impunitat. Per aquest motiu ens assisteix el dret i el deure a la discrepància i a la denuncia, més, quan en innumbrables ocasions, principalment en el cas de Barcelona, s'ha volgut establir un diàleg constructiu per reconduir la situació que sempre ha estat rebutjat.

En aquest moment la situació esdevé crítica i per aquest motiu cal prendre postures excepcionals i no desitjades, com és el cas de la concentració silenciosa d'avui davant la Catedral de Vic, amb motiu de la presa de possessió del darrer bisbe nomenat que també gaudeix de l'apadrinament del Cardenal Carles.

En cap cas aquesta acció no va adreçada contra el nou bisbe Romà Casanova, a qui desitgem encert en el seu pontificat i que sàpiga fer-se proper als seus diocesans i guanyar-se la seva estima i confiança. Aquesta acció de protesta va dirigida contra un estil de jerarquia que encarnen els Cardenals Rouco i Carles i contra una estructura que vulnera la tradició eclesial més antiga de la col·legialitat i de la participació dels fidels en els afers d'església. Amb quin dret la jerarquia vulnera sistemàticament les formes d'organització eclesial més antigues i properes a l'esperit evangèlic?

És un dret i un deure de tots els fidels, i especialment dels laics i laiques, ser corresponsables del futur de les nostres diòcesis. Ningú no es pot atribuir en exclusiva aquesta responsabilitat i menys quan es tracta de qüestions organitzatives i d'àmbit terrenal.

La nova evangelització que proclama amb insistència Joan Pau II no es podrà fer mai des de l'autoritarisme, el centralisme, el dogmatisme i la uniformitat amb que s'estan bastint les relacions eclesials en aquest començament de mil·lenni. La transcendència i l'esperança que demana la humanitat s'ha d'identificar amb el Jesús de la creu i només serà possible en una església que es fonamenti en la caritat, el compromís amb els desvalguts, el diàleg amb el món, la cultura i la ciència, la humilitat, la cultura de la pau i el respecte a la diversitat.

L'actuació d'aquesta tarda té l'objectiu d'enviar un clar missatge a la jerarquia: Els laics i les laiques de Catalunya ens mantindrem fermes en la defensa de la identitat eclesial i pastoral de l'Església Catalana i del seu compromís amb les arrels socials, culturals, històriques i lingüístiques del país. Farem costat i treballarem amb els nostres bisbes per l'aplicació real de les resolucions del Concili Provincial de 1995 i el manteniment de l'esperit que va fer possible aquest esdeveniment que no es celebrava des de 1757

La nostra vocació de corresponsabilitat ens porta a donar suport incondicional als nostres bisbes sempre que s'instauri un corrent de diàleg i debat lliure, plural i franc que permeti avançar decididament cap a un nou marc de relacions eclesials, fonamentat en les resolucions i l'esperit del Concili Vaticà II; es treballi per assumir la diversitat d'opcions com element d'enriquiment col·lectiu; i es creïn les estructures necessàries per garantir la participació real de laics i laiques, preveres i religiosos i religioses en tots els afers diocesans.

Catòlics per una Església participativa i plural
Vic, 14 de setembre de 2003